

[Hans Kjør.]

hvis klageantallet stadig vokser eller holder sig på den nuværende højde, vil antallet af voteringer stadig være lige stort, selv om man rationaliserer eller forenkler behandlingen. Som en af dem, der kender det indefra, vil jeg fastslå, at når man det ene år har ca. 800 voteringsager og bliver præsenteret for 1.200 det næste år for i det næste år igen i den første uge at møde 82 voteringsager, der vejer 45 kg, så man altså har udsigt til en yderligere stigning på 50 pct., tåler vi i hvert fald ingen udsættelse, for ellers går det ud over den kvalitet, som også klagerne har krav på hos de voterende. Man kan jo ikke arbejde med dobbelt indsats for den samme betaling og forvente, at folk skal blive ved med af idealistiske grunde at lægge det samme arbejde i det. Vel er vi pæne mennesker, men det holder jo kun til en tid, og derfor må der ske en ganske øjeblikkelig aflastning på det område.

Jens Foged: De ting, der allerede er sagt i denne anledning, kan jeg bare give tilslutning til, og der kan næppe tilføjes ret meget mere nu. Dog vil jeg sige, at folketinget ikke er særlig kvikt med hensyn til at få tingene gennemført på dette område, og man kan nære sine tvivl om, hvorvidt man ikke lader det flyde som hidtil. Den 7. april 1959 — det var 1959, det er ingen fortalelse — behandlede vi her i folketinget et forslag om landsskatterettens ændring. Det er jo adskillige år siden. Der kom en betænkning i 1963, men efter den tid er der ingenting sket. Ingen af de siddende finansministre har følt sig foranlediget til at tage det op, før den nuværende finansminister siger, at nu er han villig til at tage det op til drøftelse. Som finansministeren understregede, diskuterede vi det den 8. februar 1973 i finansudvalget; vi er tilfreds med, at ministeren siden har haft disse forhandlinger, og vi håber, at det nu ikke bliver ved forhandlinger alene, men at der sker noget ganske konkret.

Det, vi taler om her, er, at borgeren vitterligt skal kunne komme frem til et resultat noget hurtigere. Der har efter de oplysninger, vi har fået, været enkelte sager med helt op til 7 års behandlingstid; det vil sige, at en behandlingstid på fra 1 år og op til 7 år kan man blive udsat for i sådanne sager. Man vil nok gerne påstå, at når visse sager

har verseret i 7 år, er det, fordi klageren selv ikke er kommet med de tilstrækkelige oplysninger. Men man kunne have presset noget mere på. Det må ikke findes sted.

Det egentlige i sagen er imidlertid: hvorfor kommer disse mange klager? Det er åbenbart blevet værre, efter at vi har fået kildeskattesystemet. Problemerne skyldes ikke så meget landsskatterettens procedureform, men snarere det store antal klager. Man er nu oppe på 12.000 sager og forventer at komme op på 20.000. Denne udvikling skal simpelt hen bremses; der må kunne føres forhandlinger på et tidligere tidspunkt. Jeg finder, at ligningsråd og skattekommission må kunne tale sig til rette med borgerne om adskillige sager derhjemme.

Jeg vil gerne rette et spørgsmål til finansministeren. Selv om der ikke bliver noget udvalgsarbejde nu, går jeg ud fra, at svaret kan blive meddelt til skatte- og afgiftsudvalget. Hvor mange sager er der, der drejer sig om mindre end 1.000 kr.? Og for at gå lidt videre: hvor mange er der under 2.000 kr., og hvor mange er der under 3.000 kr.? Jeg tænker her på tallene for forøgelse af den skattepligtige indkomst. Ud fra disse tal må man foretage en bedømmelse af, om det er umagen værd, at et offentligt organ bliver ved med at arbejde med en sag, der er under 1.000 kr., om man ikke ligefrem burde have pligt til at komme til rette om en sådan sag på hjemlig basis.

Det kan ikke være rigtigt, at man, når påstand står mod påstand, kan true hinanden med: så kan vi jo sende den til landskatteretten. Jeg ved, at det er en almindelig procedure fra begge sider. Det er ikke tilfredsstillende. Skattevæsenet skal ikke udskrive mest muligt i skat, skattevæsenet skal videst muligt behandle den enkelte borger rimeligt og retfærdigt i forhold til alle andre borgere. Derfor skulle mulighederne for at tale sig til rette være til stede i mange, mange flere sager.

Så vidt jeg husker har vi fået oplyst, at i ca. 40 pct. af de sager, der sendes til landskatteretten, får klageren medhold. Når klageren får medhold i 40 pct. af tilfældene, må det altså være udtryk for, at disse sager har fået en for kraftig behandling derhjemme. Det er ikke noget ringe tal, når 4.000-5.000 klager får medhold. Jeg er tilfreds med, at de får medhold, men det er samtidig udtryk